

Aşkın Karalar Bağladığı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Şubat 2020

Yol yorgunu bir düşün arka yakasıydı şehir ve o kayıp mizansen: elbette düş yakasında göğün, ince ve mavi bir şiirin konuştuğu karede bir uhrevi yolculuktan bahsedilen ve sere serpe ömrün kozalağı sallanan düş tepesinden.

Yolsuz kalmış şair gibi gizemin bam teline basan bir masal kahramanı ve ıssızlığın ıslık çaldığı gün yüzlü şehrin bulutlara yaptığı reverans.

Sonlardı mağlup olan ve diken üstünde geçen ömür.

Aşka biat bir salıncak

Yalnızlığa meyleden kayıp öznesi ruhun

Kanaviçelerdi ıssızlığa derman

Kardan adamlar şehrin mizacına tanıklık eden

Bol kepçe buhran

Yetişen ardından rüzgâra da nazire yapan.

Ölümü mimleyen sancılı ve sanrı yüklü hazan

Bir komplimandı madem dünü mıhlayan

Şimdi yeniden doğabilirdi

Gece ve şiir el ele verip

Dikerdi de söküklüklerini yüreğin.

Hani üstüne bol gelen mintan

Devre arası acılarda

Gülücükler saçan kırmızı bir buse

Konarken alınına yorgun yılların

Bir milat idi adeta her şiir

Kopacak kıyametin de ilk adımı.

Acıları öven yaralı martı

Gayri meşru bir ölümdü başının tacı

Sükûn dileyen bir çığlık

İdame ettirdiği her duyguyu

Avuntu bilen sönük ışık.

Nazenin güfteler solmadan gecenin tininde

Aşkı banansa ömre illegal düşler

Nefesinde tüten bir duman

Mevsimin kayıp makamına toz duman

Aşkın da şerrinde buluşan yalın bir özlem
Kardığı günü geceye devreden sızılı sultan
Tıpkı öncesinde saraylara buyur ettiği sevgiyi
Sonrasını kollarken
Nefsine düşman her kareyi
Bir seferde yere seren beyhude bir beste.

Seslerin ç/ağladığı
Aşkın karalar bağladığı
Hüzne binaen her neşede dününü savunan
Sönmeyen bir yangın ki
Kâinata hürmeten solan bir gonca
Açmaya ne hacet
İçine kapanan solgun çehre.

Yâd edip dünü
Bir parmak bal çalıp da koca ömrü
Bata çıka yürüdüğü yollarda
Yörüklerin nefesine dualar gönderen
Yandığı her izlekte
Tutuşan nice murat ki
Derlediğı öyküyü bizzat yüreğine giyen
Sevdalı bir manzume adeta
İsli rüyaların da son bildiğı
Başı kayıp masalların rüzgârının henüz dinmediğı
Ser verip sırlarına yenik düşen nazenin âşık
Dargın yıllarından sızan son ışık ki
Kör noktası mutluluğun
Cafcaflı bir sunum elbette içre kapanık
Çağlayan gönülde duyulmaz iken her bir hıçkırık.